

Escalades a les Aguilles de Travessany

"Ara era el moment", ens dèiem. Estàvem en ple estiu i les previsions de cara als dos propers dies eren de bon temps. Vàrem agafar les motxilles, tot el material d'escalada i, força d'hora, vàrem enfilar cap el refugi de Ventosa i Calvell. El nostre objectiu era la primera agulla de Travessany que ens semblava la més atractiva i assolellada, almenys per prendre el contacte amb la zona. Teníem dos dies i dues vies per fer.

Primer dia:

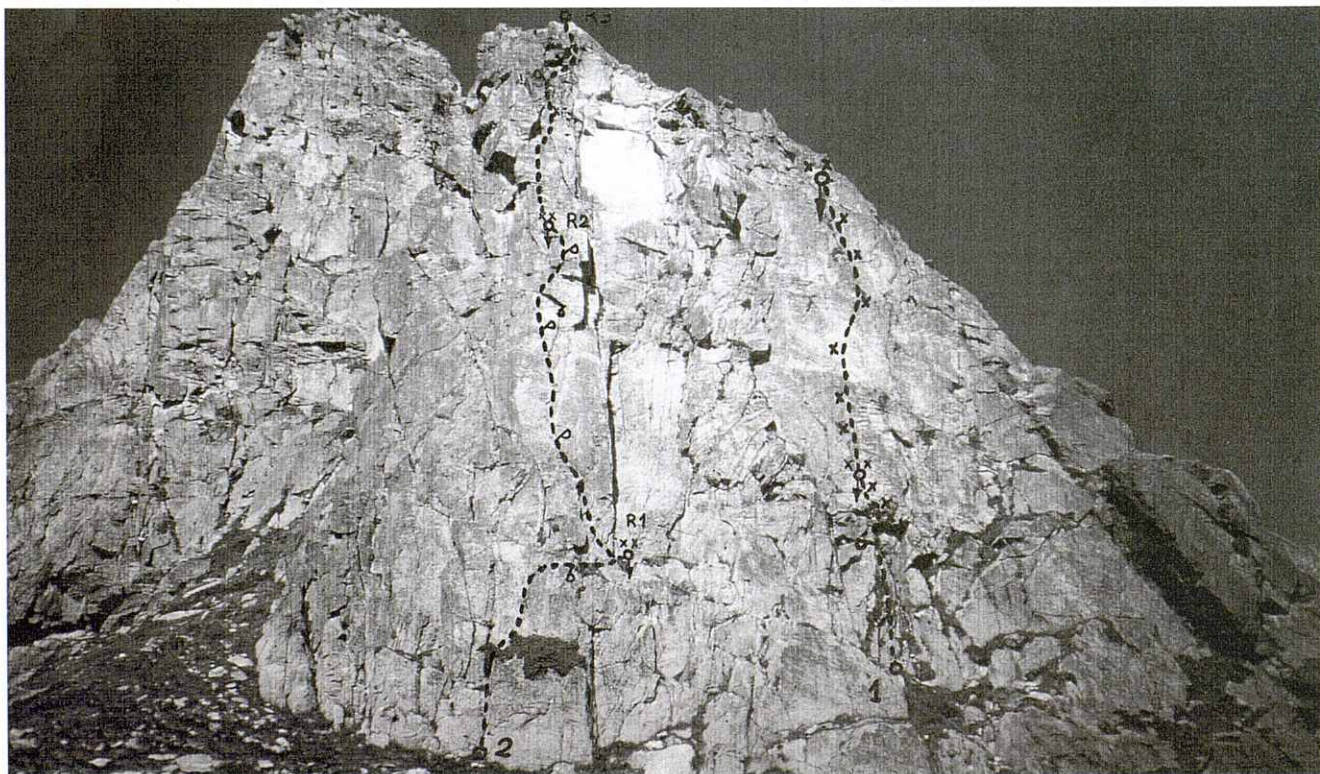
Així carregats com a burros, amb unes motxilles considerablement plenes, vàrem arribar al refugi després de dues hores de caminada des de la presa de Cavallers. Allà vàrem deixar tot el que no era necessari per a realitzar la primera ascensió. Una hora més tard, després de deixar l'Estany Xic i a l'oest del mateix, arribem a la primera agulla, cara sud-sudoest. Estudiem les ressenyes i identifiquem el nostre objectiu: la via "ara fa 12 anys", de les més difícils d'aquesta cara, però per contra, força ben assegurada amb parabolts.

El primer llarg, el més assequible i prou bonic,

comença amb un diedre seguit d'un petit sostret de V. Amb bona presa que ens du a una còmoda reunió, xapada amb dues argolles i parabolts.

El segon i més difícil llarg de V+, més bonic encara, supera una placa vertical, força mantinguda, on els parabolts són imprescindibles ja que no ofereix amb prou feines cap possibilitat d'assegurança natural. Les preses de mans són ben curioses, ja que semblen com bolets o cigronets que sobresurten de la placa. La reunió, d'ídntiques característiques que l'anterior, convida a rapelar en lloc de continuar pujant en II i III fins el cim. Demà ja hi arribarem des de l'altra via i ara ens ve més de gust gaudir una estoneta de la meravellosa vista que ens ofereix aquest balcó del Pirineu. Si prenem aquesta última opció, podrem baixar caminant cap a la segona agulla fins el coll i, després a la dreta de la rampa, per terreny obert.

En tornar a peu de via i abans de tornar cap el refugi, aprofitem per estudiar la via de demà, potser tècnicament no tan difícil, però molt menys assegurada i on caldrà espavilar-se molt més. No és fàcil de trobar tots els detalls de la via, ja que la ressenya és una mica confusa, però poc a poc i gràcies als prismàtics, anem descobrint l'itinerari a seguir. Un pitó aquí, un pitó per allà, aquesta escletxa...les reunions equipades amb parabolts i argolles...Perfecte. Ja ho tenim llest i conegut!

1 Via "Ara fa 12 anys"
2 Via "Esperó de la Salsa"